

“Voorafgaand aan het proces, wat niemand buiten mijzelf waarneemt, is er een beweging die mij toevallt. Het is een combinatie van factoren die op dat moment samenwollen en die het begin van het schilderij vormen.

Daarna begint het ware schilderen. Ik reageer op die toeval, en bouw er op voort. Het verdwijnt. Het hernieuwt zich, het verspreidt zich, het wordt een ander schilderij. Een nabeeld van het toeval.” Jessica Muller, beeldend kunstenaar

Het Nabeeld van Toeval

Abstracte kunst heeft zich het afgelopen decennium bevrijd van het conceptualisme en is ten opzichte van de jaren zeventig en tachtig van de vorige eeuw veel vrijer om aan het gaan met de persoonlijke component in het werk. Beeldend kunstenaars zijn computertechnologie, sociale en psychologische middelen gaan toepassen en komen tot een vernieuwde abstractie, een beeldtaal die uitgesprokener individuele belevingen in een kader plaatst.

Er ontstaat een beeldtaal die ons voorstellingsvermogen kalibreert voor een meta-werkelijkheid. Een ruimte die het dagelijks bestaan omhult en doordringt.

Elke waarnemer ervaart registrerende impulsen die op de een of andere wijze een directe reactie opleveren ten aanzien van de dagelijkse wereld. Gezien de kwantiteit en hoge opeenvolging is er de toenemende behoefte deze impulsen te vereenvoudigen tot abstracties, die het emotionele residu met zijn onderliggende krachten aanwijst.

De abstracte beeldmiddelen, die in de huidige tijd ontstaan, geven meer ruimte aan een alomvattend palet van associaties. Juist hierom zijn ze veel geschikter als antwoord op de toegenomen informatiestroom. Een informatiestroom die voornamelijk figuratief en iconografisch geladen is en bij de toeschouwer individueel gefixeerde emoties oproepen.

De abstractie is in een tijd van globalisatie pluraler van betekenis geworden. Het verwijst naar een universele taal die onze belevingen in een vernieuwd perspectief plaatsent. Het abstracte beeld vormt als zodanig een brug tussen ratio en beschouwing.

In zijn grondslag roept een abstract schilderij een subjectief spanningsveld op. Aantrekken, afstoten of niet weten geven tijdens het aanschouwen van het werk richting aan de beweging van de aandacht. Subjectieve gevoelens van de maker kunnen hierin onbewust richting geven aan de impressie van het beeld en daarmee het gecreëerde moment beheersen. Regelmatig zodanig dat het juist gesloten blijft voor de toeschouwer.

Een werk met hoge artistieke waarde doet zich echter onderscheiden door hieraan voorbij te gaan. De subjectieve emotie van de maker vormt weliswaar een ingang, een verbinding naar de kijker maar de werkelijke overdracht vindt plaats op een dieper niveau die ons mens-zijn raakt. Voor mij heeft dit te maken met het overstijgen van een zeker individualisme.

gmr. 10, 100 x 80 cm, olieverf op linnen, 2010

Respectvol begrip

Een beeldend kunstenaar die deze kwaliteit, deze hoog transformerende invloed, weet te bereiken in zijn/haar werken raakt vezels en snaren die mensen verbindt. Ik bedoel dan niet in een euforisch gevoel van verenigen maar eerder een respectvol begrip voor het wezen mens. De mens die in zijn opname van de indrukken uit zijn omgeving losgemaakt is van zijn persoonlijke voor- en afkeuren.

Het abstracte werk van Jessica Muller laat

